

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 15 stycznia 2016 r.

Pozycja 25

POSTANOWIENIE z dnia 11 stycznia 2016 r. Sygn. akt Ts 186/15

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Leon Kieres – przewodniczący
Małgorzata Pyziak-Szafnicka – sprawozdawca
Andrzej Rzepliński,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 25 września 2015 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej S.K.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnąć zażalenia.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej złożonej do Trybunału Konstytucyjnego 5 maja 2015 r. (data nadania) S.K. (dalej: skarżący) wniósł o zbadanie zgodności art. 49 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zm.; dalej: k.p.k.) w zakresie, w jakim przepisy te nie dopuszczają udziału współnika spółki jawnej w postępowaniu karnym w charakterze pokrzywdzonego, z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Postanowieniem z 25 września 2015 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Trybunał ustalił, że zakwestionowane przez skarżącego przepisy nie były podstawą orzeczenia wskazanego przez niego jako ostateczne. Skarżący wniósł o zbadanie zgodności z Konstytucją art. 49 i art. 54 § 1 k.p.k., ostateczne orzeczenie w analizowanej sprawie zostało zaś wydane na podstawie art. 56 § 2 k.p.k. Wobec powyższego Trybunał odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Ponadto zarzut naruszenia art. 32 ust. 1 w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji przez zakwestionowane art. 49 i art. 54 § 1 k.p.k. Trybunał uznał za oczywiście bezzasadny. W ocenie Trybunału zaskarżone przepisy nie wyłączają współnika spółki jawnej, ani też samej spółki od udziału w postępowaniu karnym w charakterze oskarżyciela posiłkowego. Jednocześnie Trybunał stwierdził, że rozpatrywana skarga jest niedopuszczalna, gdyż z analizy jej uzasadnienia wynika, że skarżący kwestionuje sposób rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, a nie konkretne przepisy.

Na powyższe postanowienie skarżący wniósł – w ustawowym terminie – zażalenie, w którym jednak nie sformułował żadnych zarzutów, ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że „nie sposób zgodzić się z taką argumentacją [Trybunału]”. Jednocześnie skarżący przypomniał, że w skardze konstytucyjnej zakwestionował zgodność art. 49 i art. 54 § 1 k.p.k.

z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji w zakresie, w jakim nie dopuszczają możliwości udziału współnika spółki jawnej w postępowaniu karnym w charakterze pokrzywdzonego.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Na podstawie art. 138 w zw. z art. 139 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 1064, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 2015 r.) z dniem 30 sierpnia 2015 r. utraciła moc poprzednia ustawa o TK, tj. ustawa z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.; dalej: ustawa o TK). Jednak zgodnie z art. 134 pkt 1 ustawy o TK z 2015 r. w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy w postępowaniu przed Trybunałem w zakresie dotyczącym wstępnego rozpoznania stosuje się przepisy dotychczasowe, tzn. przepisy ustawy o TK. Rozpatrywane zażalenie dotyczy postanowienia o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej, która została wniesiona przed 30 sierpnia 2015 r., dlatego do jej wstępnej kontroli, a zatem i do rozpoznania złożonego zażalenia, zastosowanie mają nadal przepisy ustawy o TK.

Zgodnie z art. 36 ust. 4 w zw. z art. 49 ustawy o TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 25 ust. 1 pkt 3 lit. b w zw. z art. 36 ust. 6 i 7 oraz z art. 49 ustawy o TK). Trybunał Konstytucyjny bada w szczególności, czy wydając zaskarżone postanowienie, prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu. Oznacza to, że na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał analizuje przede wszystkim te zarzuty, które mogą podważyć trafność ustaleń przyjętych za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że zaskarżone postanowienie jest prawidłowe.

Zgodnie z orzecznictwem Trybunału zażalenie na postanowienie o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej powinno dotyczyć podstaw, na których została oparta odmowa. Przedmiotem postępowania zażaleniowego jest bowiem ustalenie ich prawidłowości. W związku z powyższym skarżący jest zobligowany do przedstawienia zarzutów względem argumentacji stanowiska Trybunału wyrażonego w zaskarżonym postanowieniu. We wniesionym zażaleniu skarżący nie wskazał natomiast żadnych zarzutów pod adresem postanowienia Trybunału z września 2015 r., ograniczył się jedynie do powtórzenia argumentacji zawartej w skardze konstytucyjnej. Fakt ten uniemożliwia dokonanie kontroli zaskarżonego postanowienia. Niepowołanie żadnych zarzutów względem zaskarżonego postanowienia musi prowadzić do automatycznego nieuwzględnienia zażalenia, Trybunał nie może bowiem odnieść się w żaden sposób do jego treści.

Wniesione zażalenie nie podważa podstaw odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, dlatego Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 49 w zw. z art. 36 ust. 7 ustawy o TK, postanowił jak w sentencji.